

D box 18

Lære-Embedets Vigtighed,

Og

Den Nytte

en Menighed kand have af en christelig Lærere,
haade i hans levende Live og efter hans Død.

Forestillet

3

En Prædiken,

holden i Nye-Kirken den tredie Sendag efter Trinitatis;

af

Mag. Hans Mossin.

Stifts-Provst, Provst over Nordhorlehn og Vosse Probstie, og
Sogne-Præst til Dom-Kirken i Bergen.

Bergen, 1772.

Trykt i Mag. Hans Mossins privilegerede Bogtrykkerie.

Kgl:
B.M. I s. 262.

* R.B.
I s. 8 fly.

R 38-18

Digitized by srujanika@gmail.com

Digitized by srujanika@gmail.com

Digitized by srujanika@gmail.com
Digitized by srujanika@gmail.com

Digitized by srujanika@gmail.com

Digitized by srujanika@gmail.com

319859

Haar vi berragter Guds Husholdning med os Mennesker her i denne Verden, saa synes den at vere underlig. Gud synes ikke altid at handle ester vore tanker og Onsfer i Verden, men naar vi saae det, Gud saae, saa kom vi snart til at sige med David: At alle Herrens Veye ere Mis-
stundhed og Sandhed. (a) Vi maa sige med Apostelen Paulus: O! Rigdoms Dyb, baade paa Guds Almagt og Viisdom, hvor uran-
sagelige ere hans Domme, og hans Veye usporlige; (b) Men at vi
dog kand komme til at kiende noet af Guds Veye i Verden, at vi kand
lere at kiende hans Vey paa Jorden, og hans Salighed iblandt alle
Soer, maa vi fornemmelig agte ester Guds hoved Gyemcerke med os
Mennesker i denne Verden. Gud har fun et eeneste hoved Gyemcerke
med os Mennesker, hvorfor han har skabt os og sadt os i denne Verden.
Dette Gyemcerke er af den Beskaffenhed, at naar Gud kand opnaae det,
saa kand han saae sin Billie frem med os i alle Ting, og naar han ikke kand
opnaae det, saa kand han ikke saae sin Billie frem med os i nogen Ting.
Den engang, Guds Billie, hvor lyksalig maa det Creatur, den Skab-
ning ikke vere, som Gud kand saae sin Billie frem med i alle Ting, men
hvor ulyksalig maa det Creatur ikke vere derimod, som Gud ikke kand saae
sin Billie frem med i nogen Ting; Hvor lyksalige maa de ikke vere, for
hvilke alt, hvad som skeer i Verden, er nyttigt, og hvor ulyksalige maa de ikke
vere derimod, for hvilke ingen Ting af de Ting, som skeer i Verden, er nyttig;
Gud maa giøre, hvad han giøre vil, saa bliver intet af, hvad Gud giør dem
nyttig og tientig, men hvor lyksalige maa de derimod ikke vere, om hvilke
Apostelen kand sige: At alle Ting skal tiene dem til gode, som elste

A 2

GUD

(a) Ps. XXVI 10. (b) Rom. XI. 33. v.

GUD. Nu Eftelige! Det depnderer af en eeneste Ting i Verden, enten alle Ting skal være os nytte og tienlige, eller ingen Ting skal være os nytte eller tienlig, og det kand man kalde Guds hoved Øyemærke med os Mennesker i Verden, den Ting, som er af den Bestaffenhed, at alle Ting kand blive os nytte og tienlige i Verden. Her maatte Mennesken nok spørge, hvilket er da de hoved Øyemærke, hvorfor Guld har skabt os og sat os i denne Verden? Det burde være det første, det fornemmeste, som vi spurgte efter i Verden. Det burde være den første Læctie vi skulde lære i Verden, det vigtigste af all vor Kundskab i Livet. Og Guld bedre desverre, mange Mennesker leve, de leve længe, de blive gamle og døe, og de har endda ikke lært denne første Læctie. De har endda ikke spurgt efter, ikke bekymret sig for at faae at vide, hvilket det hoved Øyemærke er, hvorfor Guld har skabt dem og sat dem i denne Verden. Det er underligt, det er meer end underligt, det er en ubegribelig Sandsesloshed og Letsindighed af Mensker, at de ikke kier sig om den Ting, og ikke noye undersoger den Sag. Det er at leve og ikke leve paa eengang. Det er leve, og ikke vide de, hvad Livet er, og hvorfor man lever; Men Eftelige! J vil da nok spørge, hvad er Slutningen heraf, hvad er det hoved Øyemærke, hvorfor Guld har skabt os og sat os i denne Verden? Hoved Øyemærket heraf er, at Guld har skabt os og sat os i Verden til at nyde en usforkrænkelig, en usforanderlig og evig Lyksalighed, baade i denne og den anden Verden. J vil nok spørge, en usforanderlig og usforkrænkelig Lyksalighed, hvor findes den i denne Verden, i en Verden, hvor altting er Forandring og Forkrænkelighed underkastet? Jo Eftelige! Det var ikke godt andet, end at denne Lyksalighed skulle findes i Verden. Det var ikke værd at leve for Alanderne va for fornuftige Creature, dersom den Lyksalighed ikke fandtes i Verden. Den Lyksalighed er Alanderne's eeneste Lov, saa at dersom Alanderne eller fornuftige og ubodelig Siele ikke kunde finde denne Lyksalighed i Verden, saa kunde de ikke finde det mindste af den sande Trost og Glæde for sig i Verden, saa var Verden meere Helvede for dem, end en Verden. Men Gud være Lovet, nu har Guld gjort det saa vel for Verden og for os Mennesker i Verden, at denne Lyksalighed er og at finde i denne Verden.

Verden bestaaer udaf tvende Ting, det Foranderlige og Usforanderlige. Det Foranderlige seer alle, erfarer alle, men det Usforanderlige

Lige i Verden, det som udøier Menneskens egentlige Lyksalighed, det er noget, som Gud har aabenbaret og stienket Verden af Maade for dem, som søger dresfur. Den hoved Text, som derfor skalde prædikes om for alle Mennesker i Verden, var den Text, som Gud gav Propheten at prædike over. Han spurgte, hvad han skalde prædike, og Gud sagde til ham, at han skalde prædike: All Riod var Høe, og all Menneskens Herlighed, som Blomster der, assalder, men at Herrens Ord bliver evindelig. (a) Etselige! Her seer I de roende Ting udi Verden, det Foranderlige og det Uforanderlige. Her seer I en fuldkommun Beskrivelse over Verden, heele Verdens Indhold, det Forgiengelige og Foranderlige; All Riod er Høe, men det Uforanderlige tillige, Herrens Ord bliver evindelig. Nu Etselige! De Mennesker udi Verden, som nu ikke bygger deres Lyksalighed paa det Sandelige og Synlige, paa det Foranderlige og Forkrænkelige i Verden, men paa det Uforanderlige og Uforkrænkelige, paa Guds Ord og Forrettelser, de som ere blevne igiensodde af den uforkrænkelige Sted, det levende Guds Ord, har annammet den hellig Aand, og ved den hellig Aand annammet Maade og Syndernes Forladelse, og det store Saligheds Haab, og ved den Troe lever salig i Gud end og i denne Verden. See disse og ingen anden har fundet en uforanderlig, en uforkrænkelig og evig Lyksalighed baade i denne og i den anden Verden. De leve salige, de doer salige, de opstaar salige, opstaar til et evigt Liv paa hin Dag. See Etselige! Det er salig heele Verden igennem. Det er salig i Livet, salig i Doden, salig i Tiden, salig i Evigheden. See Etselige! Det er det Gyemærke, hvorför Gud har skabt os og findt os i denne Verden. Det er Guds gode fuldkomne og velbehagelige Bliz, det er Guds Willie herpaa Jordens, saadan som den er udi Himmelens. See disse og ingen anden veed, hvorför Gud har skabt dem og sadt dem her i denne Verden. De erfarer Saligheden i dette Liv, erfarer, hvad det er at staae i Guds evige Kierligheds Samfund, leve salig i Gud, være en Guds Ven og en Guds Tienere udi Verden; Da om disse kand man sige en ingenanden, at de veed, hvad det er, at de leve, da veed, hvad det er at leve i Verden. Dres Siel har faaet et uforkrænkligt og udødeligt Liv fra Gud og i Gud, Gud selv er deres Liv og deres Dages Lengde, som Menneskes sande til Folket: (b) Det Liv dører ikke, ligesalidt som Gud selv dører, og her endes et aandeligt Liv i et evigt Liv i den anden Verden. Gud

A 3

har

(a) Es. XL. 6. (b) Deut. XXX. 20. v.

har dersor skabt os til en dobbelt Lykke her paa Jordens; Han har skabt os til den Himmelstke Lykke, som er Saligheden, at saliggiore os til at leve salig i Guld; ^{og til have andre med sig til Guds Rige, og han har skabt os} til en Jordist Lykke, som bestaaer i hans Belgierninger mod os i det Timelige, hvilke ere nødvendige for os til dit naturlige Livs Ophold. Den menneskelige Lyksalighed bestaaer dersor udi, at opholdes til at saliggjøres, opholdes til at have en salig Adgang til Guld, være Guds Tilbedøre i Aaland og Sandhed, opholdes til at nyde en salig Maade hos Guld, behagis Guld, være Guds Elstelige, Hellige og Utdelte, opholdis til at have en salig Samfund og Omgang med Guld, adlyde Guld, være Guds Venner og Guds Liener udi Verden, opholdes til at have en salig Rundskab om Guld, sig selv og Verden, have en salig Tænkemaade, være taknemmelig baade mod Guld og Mennesker i Verden, ved hvilke Guld beviiser os saa mange Belgierninger, have et saligt Hiercelav, elste Guld og sin Neste, bevares i Troe, Kærlighed og Taalmodighed, have salige Sornoyelser, salige Fordele, salig Omgang i Verden til Guds Lov og Takligelse, have en salig Lyst og Tilbøjelighed, være aandelig helelig og Himmel-sindet, og opfyldt med det store Saligheds Haab, ved Adgang til Guld og Maade hos Guld formedest Troen paa den HErrs Essem. See Elstelige! Dette er at opholdes til at saliggjøres, opholdes til at nyde en Forsnag paa Saligheden i dette Liv, og nyde den Fuldkommen i den anden Verden.

Det er det Gyemerke, hvortil Guld har skabt os og sat os i denne Verden. Det er en usforkænkelig, usforanderlig, og evig Lyksalighed; det er den samme Lyksalighed paa Jordens, som der findes i Himmelten. Det er en Lyksalighed, som vi kand tage med os, naar vi gaar ind i den anden Verden. Det er en Lyksalighed, som kostet ingen Penge, som ikke faaes af Mennesker men af Guld selv, som kand være tilfelles for Fattige og Rige, og ikke dependerer af Menneskens udvortes Omstændigheder. Det er en Lyksalighed, som kostet ikke andet Arbende, end at tage imod det Gode, Guld vil give os, annamme den hellig Aaland, et helligt Hierte, Synd-forgivelse, Haab til et evigt Liv. Det kostet intet andet end Omvendelse til Guld: Vender eder, saer Guld, til mig, alle Jordens Endr og blive frelste. (a) Det er en Velsignelse, fra Ordet og Maadens Rige paa

Jor-

Horden. Det er en fast og bestandig Lyksalighed, den samme i Livet, i
 Døden og i Ewigheden. Den har ikke sin Anseelse, naar et Menneske
 skal dø, saaledes som Verdens Lykke gior. Den er densamme Modgang
 som i Medgang, den opnører os i Medgang og troster os i Medgang. Den gior
 at vi seer fra det Dybberste Høje, og fra det Høje til det Dybe. Den Lykke
 gior os høyhertede og ydmyge tillige, den gior os til Herrer over det Onde,
 og Tienere af det Gode, og saadan bor den sonde Lykke være i Verden. Her
 land et Menneske komme i ganske foranderlige uvorres Omstandigheder,
 og dog have en og den samme Lyksalighed i dem begge. Saaledes gif det
 med David, han blev fra en Hyrde Dreng gjort til en Konge. Dette sy-
 nes at have været stor Forandrings i hans Vilke, men han tilstaaer dog,
 at han havde den samme hevde Lyksalighed, da han var en Hyrde Dreng,
 som den han havde, da han var Konge. Han taler herom til Guld og siger:
 Herre! Du har været min Tillid fra min Ungdom af. (a) Saa hans
 Andags Timer, hans salige Timer i Verden, hans Afgang til Guld og
 Maade hos Guld, udgjorde hans usoranderlige hoved Lyksalighed i Ver-
 den, saa lenge han forblev i Guds Maade. See Eiselige! Det er Guds
 Veye paa Jordens, og hans Salighed blandt alle Folk. Det er
 den Vy, Guld vilde føre Menneskene paa.

Og det er den Vy, som vantro Mennstre synes, at hverken de sel-
 eller andre burde føres paa, og det er det, som gior Disputen i Verden i
 milleraa Guld og Menneskene. Det er det, som vi seer en Prærie paa i vores
 Dags Evangelio. Toldere og Syndere var ved Jesu Tjenestekomme paa
 denne Saligheds Vy. Det staar, at Toldere og Syndere trængte
 sig til Jesum, for at høre hans Ord; men Phariseerne synes, at de
 burde ikke komme paa den Vy, Jesus burde ikke saa antage sig dem. Det
 forstaar der, at de knurrede og sagde: Denne onnammer Syndete
 og æder med dem. Phariseerne tillod Jesum noet, at han kunde lære, men
 han burde i deres Land ikke blive ved sit Være Embete. Han kunde blive ved at
 prædike, men ikke at omvende nogen. Dette faldie de at siore Oprør
 blant Folket. Han skulde i deres Land, lade Toldere og Syndere, blive
 ved Toldere og Syndere, og Phariseerne blive Phariseer og hellige Folk,
 som de vare onseede for af Folket, og saa havde de intet paa Jesu Være Embete
 at sige, men nu synes de, at Jesus vilde aye til Reformatoren. Han vilde
 de

De giøre Toldere og Syndere, hækkende skre og siderlige Folk, til hellige
 og salige Mennesker, og Pharisæerne vilde han ikke tilstaae, at de vare hels
 lige, men i sine Taler til dem, øste træchte dem; som de kunde være Tols
 dere og Syndere, og dertilmod Toldere og Syndere, som hordte hans Ord,
 om gikkes han fortrolig med. Dette syntes de, var at renne op ned væ
 alle Tid. Dette var i deres Tanke for vigt at gaae med hans Reforma
 tion. Jesus viser, at han gif ikke videre hermed end han burde. Hverken
 Stand eller Vilkør i Verden, gjorde Hoved Sagen i det menneskelige
 Liv, men det ene at leve salig i Guld, være en Guds Ven. Omvendel
 se til Guld maatte være Hoved Sagen for alle. Dette var den største og
 bestandige Lyksalighed i Verden, Deel i Guds Ord og Guds Forjettel
 ser: Herrens Ord bliver evindelig. Men det var justifikt den Lyksal
 lighed, som Pharisæerne spurdte efter i Verden. Den Lyksalighed vilde
 de have først, naar de kom i den anden Verden. Det som de spurgte es
 ten i denne Verden, var Lykke. Salighed glemte de. De holdte sig til det
 sandelige og synlige, Ere, Rigdom, Undest og Anseelse hos Menne
 ske, men det var at bryze sic Huus på Sand. Det var kun derførgien
 gelige Gode, det som varer kun til en Tide, det som Propheten saade:
 Alt Rigt er Høe, og all Menneskens Hellighed er som Blomster
 der affalder. Jesus vilde derfor gjerne, at Menneskene skulde faae med
 Guds Ord, den faste og bestandige Lyksalighed, at leve salig i Guld, at
 giøre. Han vilde føre Menneskene ud fra det sandelige, sorgelige, sogn
 dige og elendige i Verden, ind i det salige. Han vilde omvende dem fra
 Afguderiet i Verden, han var kommandat at giøre Syndere salige. Og
 han viser den Lyksalighed, og dens Giernings Vigtighed ved 2de Li
 neller. Han viser, hvor mysommelig, men hvor behagelig tillige denne
 Gierning og Den sic var for ham. Vi vil derfor i Andledning af vor Dags
 Evangelio betraate: Hvor mysommelig, men behagelig og vigtigt
 tillige, deres Dieneste er, som Gud har sadt at være Betientere i
 hans Ettaades Rige paa Jorden.

Det er en sorgelig Tilselde, i hvilken jeg i Dagter kommen paa mit
 Embedes Begne paa dette Sted. Jeg er kommen for at forkynde for Eder
 det, som enhver iblandt Eder verdt, at Det har behaget Gud at kaade eders
 forrigte troet Verre Sal. Pr. Bruun, fra Eden ind i Engheden. Hans
 Livis

9

Livets Aften var kommen, han var en troe Arbendere i Guds Vinggaard.
det hede: Kald Arbeyderne frem, og giv dem deres Løn. Nu ny-
der han sin rette Løn for sin troe Tieneste, i sin Herres Glæde. Det har
behaget Guld at afsløre ham og sige til ham: Vel du troe Tienere, du har
været troe over Lidet, jeg vil sætte dig over mere, gak ind i din
Herres Glæde (a) Vi har intet at sørge paa hans Begne. Det var en
Sorfremmelse og Lykke for ham. Men vi har at sørge paa vores egne Begne,
hans Venner tabte i ham en oprigtig Ven, og denne Elstelige Menighed
tabte i ham, en duelig, retstaffen og omhyggelig Lerer for at giore sit
Embede, og dette Tab er ikke et lidet Tab. En duelig Lereres Tab er ikke
en ringe Tab for en Menighed. Men Guld er den som har Magt til at give og at
tage. Naar Guld tager, vil Guld ofte bringe os til at skionne paa det, som
han forhen har givet os, og den Skionsomhed er og nsdvendig, at vi kand
blive Guld ret taknemmelige for det Forbriegangne. Vi skal leve saaledes,
at vi kand takke Guld for det Forbriegangne, være fornøyede med det Ler-
verende, og haabe til det Tilkommende, og saa lever vi et lyksaligt Liv
i Verden. Vi skal troe, at Guds Villie er den beste, og at alle Herrens
Beye ere Missundhed og Sandhed. Vi skal sige, naar Guld tager de Ting
fra os, som endog var os det allerkjæreste, som Job sagde: Herren gav,
Herren tog, Herrens Navn være lovet. (b) Den Guld, som har tas-
get er mægtig til at give igjen. Men derer ikke vor eneste Trost, vi maa vi-
de at Guld endog ikke tager noget fra os, uden det skeer til vor Lytte og
Gavn. Er det det verdslige og timelige, Guld tager fra os, saa har han
derudi et stort Gyemerke, og naar Guld naer dette sit Gyemerke, saa vin-
der vi mere end vi taber. Guds Gyemerke er at rive vort Hierie lost
fra Verden og binde det til Himmelten, og det er den største Gevinst i Livet.
Det er den største Lyksalighed i Livet, at blive aandelig, hellig og
himmelstindede. Da bliver der Sandhed i vor Tænkemaade, at vi anseer
Verden for det den er, og Himmelten for det den er, at vi anseer os som
Fremmede og Piligrime i denne Verden, og at vi har vort Hjem og Lig-
gendetree ud i Himmelten. Saal erfarer vi ret det Gyemerke, hvortil Guld
har fabrikt os, at opholdes til at saliggjøres, og opholdes ikke til at byg-
ge paa Verden, ikke sætte vor Tiliid til Verden i og Verdens Ting, ikke for-
dybe os i Verden, og blive vildfarende fra Himmelten. Det er et usfelt og
elendigt Liv i Verden, som Guld ved voldsomme Midler iblandt vil redde
os fra at have.

B

Elfen.

(a) Math. XXV. 23. (b) Job. I. 21.

Erfelige! Hvad mener i vel det er, som vi mest vil tække Gud for
naar vi ligør os skal dø? Men det er en stor Verdens Lykke? Ney den
kan da ikke trost os fønøge os, den kan da ikke hjælpe os. Men da bliver
det vor største Fønøgelse, at vi kan erindres de adskillige Gæder, vi har
været paa i Verden, de adskillige Omstændigheder vi har været udi, at
Gud igien har givet os mangen en Andagts Lime, mangen Troste og Gle-
de Lime i Verden, end os under Korset. Det er den Lyksalighed vi kan
fore med os ind udi den anden Verden. Gud vil ved et mindre Tab udi
Verden, berede os til at blive et friwilligt Offer for Gud, naar vi synes
for Verden at giøre det største Tab, ved at tabt vort eget Liv. Vi vil
allesammen til sidst sættes paa den Probe af Gud, som Gud sadte paa Abra-
ham, at ofre sin Son din eneste. Vi maa allesammen blive et Offer for
Gud i Døden; O hoor kund vi blive et friwilligt Offer for Gud udi Dø-
den, naar vi ikke har lært at være et friwilligt Offer for ham udi Livet? Vi
maa lære at troe, og vid Troen saaet vi først den sande Religion
i Verden. Vi lærer at troe, at det er godt at leve, men endnu bæ-
dre at dø, da ved en salig Ørster Guds Forjutelsers Opfyldelse for os
i denne Verden, vi forer vor Øres Mual og Ene hærsa vor Sæles øj i
Saliggjorelse. Gud har 3de store Forfremmelser for os, hvorfaf denne
er større end den anden. En Christians Liv bestaaer af 3de store Prædii-
gde store Omverplinger, at leve salig, dø salig, og om sider opstaaet til evige
Liv. Vi skal derfor ikke sørge for de Døde somme, der ikke have Haab,
vi skal anstre en salig Død som den største Forfremmelse i Verden. Og det
er det Ørmerke som Gud harer, naar Gud givt Selbsmisse imellom det
Baand, som han selv har knyttet, naar han tager Forældre fra deres Bon-
en Mind fra sin Kone, en Farere fra sin Minighed, den ene Ven fra den
anden. Gud har selv givet, og han selv tager.

Gud synes har at nedbrydt sin egen Gerning. Det synes at være en
underlig Bygmester, som først bygger og siden nedbryder sine egen Bygning.
Men Erfelige! Her maa vi vide, at Gud allermest vil opbygge, naar han
synes at nedbryder. Her maa vi vide, at Gud har et bisholdeligt Ør-
merke, naar han tager de Minnester bort af Verden, som ester over Earth.
Det synes at kunde giøre den største Nøtte os Eieneste i Verden, som mindst
synes at kunde undgåes, enten for deres Familie eller for det Endr. i hvil-
ket Gud har sat ham. Men Erfelige! Her vil Gud allermest opbygge,
her vil han da skal giøre Eieneste ikke allene med deres Liv, men og med der-
res

res Død. Døden selv maa blive et opbyggelses Middel i Guds Haand, Gud har stadt os ikke allene for denne Verden, men fornemmelig til den anden Verden. Han har sagt, at vi ikke allene her skal leve i Sælfab med hverandre, men at vi skal stunde til det store Sælfab i Himmelten, den store Forsamlings Plads for alle Guds Udvadte. Saa vi Mennesker burde med vore Hierter og Tanker mere være i Sælfab medde Døde end med de Levende, mere tænke paa det Sted, hvor vi skal degaae hen, end hvor vi skulle gaae fra, mere tænke paa det Sted, hvor vore Venner vare henkomne efter dres Død, end det Sted hvor de havde levet med os her i Verden. Man glemmer dog ikke en Ven fordi Kongen har haft Maade for ham, fordi Kongen har besluttet ham at rejse bort og forsoye sig til hans eget Hof. Det formindsker ikke vor Vens Thukommelse, men meget mere ophoyer og formyr den. Vi søger at correspondere med ham, og han kand øste giøre os mere Nytte paa saadan Sted, end om han var nærværende hos os.

Man kand i visse Maader sige, at det er med de Troendes Borgang af Verden, i nogen Maade ligesom Jesus sagde om sin egen Borgang til sine Disciple. Det er Eder godt, sagde han, at Jeg gaaer bort, thi gaaer Jeg ikke bort, da kommer Trøstermanden den Hellig Aaland ikke til Eder, men naar Jeg er gaaen bort, da skal Jeg sende ham til Eder. (a) Det er sandt: Ingen kand finde den Hellig Aaland, uden Jesu Christus Guds Son, som sidder hos Faderens høyre Haand. Formevelst hans Borgang og ved hans Forbon, sendes den Hellig Aaland, men han sender just sin Aaland i de Troendes Hierter ved saadan Andledning, naar han fornryer det store Saligheds Haab hos dem, og viser dem Himmelten. Det er just Himmelten han vil viise os, der er Himmelens Attraae, Lengsel og Glede han vil opvække hos os, naar han kilder sine Troende til sig fra denne Verden. Han vil derved ligesom rykke de Efterlevendes Hierter og Tanker til Himmelten, han vil viise dem i et Exempel, at de har ingen blivende Sted her paa Jordien, men at de med Abraham skal vente paa den Stad, som har Grundvold. Nu dette er den vigtigste Tieneste, den største Velgierning Gud kand bevise os udi Verden, den største Opbyggelse der kand ske paa Jordien, at Menneskene bliver himmelfundede, deres Borgerfab, deres Bandel er udi Himmelten. Her opbygger Gud al-

(a) Joh. XVI. 7,

lermest, hvor han synes at nedbryde, og dersor siger Salomon: Den ret-
 færdiges Thukommelse er til Velsignelse. (a) Den trækker andre Sæle
 mid sig til Guds Rige, dersor siger David selv: Det er kosteligt for Hers-
 ren, naar hans Hellige dør. (b) Det er kosteligt for Gille, naar han faaer
 hans Hellige til sig i Himmelten, og han da har maet sit Dymerke med dem
 her paa Jordten. Men det er og kostelint for ham, naar deres Thukommel-
 se kand trække andre med sig til Guds Rige, naar den hellig Aland ved den
 Andoldning kand komme til at tale med de Esterlevende om Himmelten, og
 giore de Esterlevende delagtige i noget af den Glæde, som findes i Himmelten.
 Det kommer mig fore med en Troendes Død, ligesaadan, som naar en sat-
 tig Mand reyser til et Bryllup, hvor han paa det herligste bliver trateret;
 Han tenker paa sin fattige Kone og Born, som sidder hiemne; han beder om
 det maa være ham tilladt, at sende noget af Bryllups-Maden, som er blevet
 lagt paa hans Talerken, hiem til hans Kone og Born, at de og kand smage,
 hvorledes Bryllups-Maden smager, og det feer. Jeg kand dersor ikke
 undre mig over, at en vis Mand soarede, da man beklagede ham, for at
 han havde mistet en Ven, som han havde elsket, der var bortdod: O! so-
 red han, jeg har profiteret meget ved min Vens Død; han var nyt-
 tig for mig, medens han levede, men han har endnu været mere
 nyttig for mig efter hans Død. Hans Omgang var mig liflig og
 behagelig, medens han levede, men min Omgang med ham i
 mine Tanker efter hans Død, han endnu været tiflighere og behages-
 ligere, da hans Thukommelse har dræget mine Tanker og Betragt-
 ning udi den Glæde, hvor han nu er, saa det har været for mig, som
 jeg med ham kunde være i Himmelten, og det er den største Tieneste
 han kunde giøre mig i Verden. Saadan vilde vor HErr det skulde
 være i Verden. Gill vilde ikke allene, at den naturlige Rierlighed, som
 Forældre har for deres Born, den eene Ven for den Aanden, skulde ikke alles-
 ne være en Drive-Fieder og et Hielpe-Middel til de Tienester, de kand bevii-
 se os i Verden, men denne Rierlighed skulde og være et Hielpe-Middel til
 at fornys en hellig Rierlighed hos os, og stadsfæste Aandernes Sam-
 fund. Det Sødeste og Saligste, som kand tankes, det som vi bekiender i den
 træde Troens Artikel, naar vi siger: Jeg Troer paa den hellig Aland, en
 hellig almindelig christelig Kirke at være, hellige Menneskers Sam-
 fund; Samfund med de Hellige paa Jordten og de Salige i Himmelten.
 Det er denne Samfund, som vor salige Afdode vilde føre Sielene til. Det

(a) Prov. X. 7. (b) PL CXVI. 15.

var

var hans Embede, hans Lyst, hans Gierning, at føre Siele med sig til Guds Rige. Det vilde han, giøre medens han levede, det vilde han giøre efter hans Dod. Det var efter hans Forlængsel og Haab, som Paulus siger, at Gud måatte øres i ham enten det skeer ved Livet eller ved Doden. Og Gud øres saavel ved en Læreres Dod, som ved hans Liv, naar de Efterlevende bemyrter sig saaledes af hans Dod, at hans Ihukommelße drager de Efterlevende ind udi Himmelnen. De stadfestes i det store Saligheds Haab ved at stunde med ham til Guds Rige, og strebe efter, at kand samles med ham blandt de Udvaldes Hob, leve salig, døe salig, og omsider opstaae til et evigt Liv.

Nu Elstelige! At Gud giver en Menighed saadanne Lærere, der gør ret en Evangelistes Gierning, der giver dem Saligheds Kundskab, Altræae og Længsel, der giver dem Saligheds Forstand til deres Spnders Forladelse, er den største Velgierning, Gud kand bevise en Menighed. Saadan en Lærere er en ret Betient af Maadens Rige paa Jorden; Saadan en Lærere er det samme for sin Menighed, som Joseph var udi Egypten. Hvor mytig en Mand var ikke Joseph for Egypten? Han oprettede Magaziner af de Korn-Vahrer, der faldt i den gode Tid i Egypten, hvilket kom Folket ret til Pas i den dyre Tid. Vor Hælle holder Betientere baade i sit Magres, i sit Maades og sit Eres og Herligheds Rige i Himmelnen. Gud har som trenede store Magaziner opfyldte af de Ting, som hører til vores Nyttie; Det første Magazin er i Naturens Rige. Der findes alt, hvad der hører til Menneskens Livs Ophold, alle sandelige og synlige Ting i Verden. Gud har et Magazin i Maadens Rige. Der findes alt, hvad som hører til Livets samde Lyksalighed og Fylde. Det er et Magazin af Guds Ord og Guds dyrebare Forjettelser, at Menneskene ikke allene kand opholdes til at leve saadan som de umælende Creature og leve. Det er ikke nok for Mennesken. Men at Mennesker kand opholdes til at saliggjøres, til at leve salig i Gud, nyttige for Verden, behagelige for Gud, leve som Guds Elstelige, Hellige og Udvalde, leve som Guds Venner og Tienere; Det kand man falde at leve, og intet andet. Der til hører det Magazin i Maadens Rige af Guds Ord. Det Ord handler om Guds saliggjørende Villie, Guds saliggjørende Maade, Guds saliggjørende Gierninger, det store Rald til Guds Rige, og det store Saligheds Haab. Her gives Assignationer paa det tredie Magazin, som Gud holder. Det Magazin i Erens og Herlighedens Rige i Himmelnen; Dette Magazin saaer vi vel at vide noget om i Maadens Rige,

hvad det indeholder, men det bliver først ret aabnet for os, naar vi kommer i den anden Verden, da saer vi det først ret at see. Her maa vi sige med David: Hvor meget er det Gode, som du har glemt til dem, der dig else. (a) Guld holder ved disse trende Magaziner, Magazin-Forvaltere, Bevientere til at uddele til dem, det de bor have. Alle verdslige og geistlige Embeds-Mænd ere intet andet, end Bevientere i Guds Magtes og Maades Rige paa Jorden, de ere Guds Magazin-Forvaltere.

Hvad det første Magazin angaaer, nemlig Magazinet i Naturens Rige af de sandelige og synlige Ting, da maa Guld her holde Magazin-Direktører Føle, som maa have Fuldmagt at uddele og holde tilbage. De sandelige og synlige Ting er af den Beskaffenhed, at alle vil have dem, de vil have ikke allene i Nodorsrigthed, men ogsaa til Overslodighed. Da Mennesket var Guld lydig, stod dette Magazin aaben. Alting vorede i Paradis af sig selv, saa Adam havde nok til Fode, Guld glemte ingen Ting for ham den Eid. Men da Mennesket vare blev en Guld uhydig, en ond Begierlighed var kommen i det menneskelige Hierste, Øvens Lust, Kjøds Lust og et overdaadigt Dæsen, saa maatte Guld saa at sige lukke Magazinet, saa maatte han sætte Magazin-Forvaltere, og ved dem uddele til enhver, hvad de skulde have. Det kommer mig fore med Guds Huusholdning i Verden, for og efter Syndefaldet, ligesadan som det er med en Fader i et Huus, der har en Son, som er ei viis, fornugtigt og dydigt Menneske, er ligesindet som hans Fader, er hans Fader troe, søger Husets Beste, saavelsom hans Fader, saa glemmer en Fader ikke noget for saadan en Son, saa laader han ham gaae over alle sine Eyendele, saa staar alle Kister og Skabe aabne for ham, hans Fader veed, at han tager ikke mere, end hvad der behoves. Saadan en Son arbeyder med Lust for Husets Beste, ligesaa fuldt som det var for ham selv. Men bliver Sonnen lidetlig og ved Liderlighed falder til Orkeslosshed og Ladhed, Faderen merker, at hans Son er en Tyr, han stieler af sin Faders Skab Penge for at soire med, saa maa han sparsomelig uddele til ham, at han skal ikke blive mere lidetlig, saa maa han nede ham til at arbeyde ved Trang og Mangel. Saaledes maatte Guld handle med Mennesket efter Syndefaldet. Da maatte Guld indstætte Konger og Forster og Overighed, der skulde holde Styr paa Mennesket, thi ellers vilde de rive fra hinanden, den eene vilde ødelegge den anden, i det den ene vilde

(a) Pl. XXXI. 20. v.

vilde have mere af det Jordiske og Verdslige end den anden, og derfore er Vorigheden, Forældre, va de, som Guld har sat i Verden til at forsvar og forsørge andre, som Detientere af hans Magtes Rige paa Jorden.

Men Eftelige! Guld har endnu et Rige i denne Verden; Han har et andet Magazin; Han har et Magazin, ikke alleme for Regemet, men end og for Sjælen, og det er hans Maades Rige paa Jorden. Dette er det Vigtigste; Det er Det, der skal frembringe Aalandernes Lyksalighed, det skal give Lyksaligheds Fylde for Menneskens Liv i Verden, og bereede dem til den anden Verdens Lyksalighed, og give dem Forstning paa den anden Verdens Lyksalighed. Nu Eftelige! I Maadens Rige er det Magazin af Guds Ord og Forjuelser, og Guds saliggjorende Maade, som er aabenbaret for alle Mennesker. Dette Magazin er ikke tilhukt, det staer aabet for alle Mennesker; Sandheden er for Guds egen Røgning, og paa Guds egen Bekostning blikkende gjort. Evangelium er prædiket over den gandiske Verden. Sandheden kand saaes at vides, høres og læres uden Bekostning. Guld har gjort Sandheds og Saligheds Kundskab ligesaa allmindelig i Verden for dem, som vil have dem, som Lusi og Vand er i Naturens Rige, fordi det er det nødvendigste. Gud vil at alle Mennesker skal blive salige og komme til Sandbeds Erkiendelse. (a) Men Sandhed o Salighed er juist ikke det, som de fleste Mennesker spørger efter. Disse himmelske Bahrer ere saa ubeklædt for den vanroe Verden, at Guld maa holde Patientere, for at fremvælde dem, for at blikkende gjøre dem, for at tilbyde dem, som vi tager imod, saa at Menneskene ikke alleme indbydes til denne store Matvære, til dette store Bryllup, men de og nödes ligesom til at komme der ind, ved Guds igentagne Forjuelser og Advarslser. Nu dette er en underlig Maade af Guld. I stedet for at Menneskene skulde føre efter Guld, saa soer han efter dem. De forståbale Faar skulde føge at komme tilbage til Hyden, men Hyden søger efter dem, om de vil lade sig finde af ham.

Her gaaer det med vor HEre, om jeg saa Fal tale, ligesom det kunde gaae med en Fader, naar hans ulydige Barn var løbet bort fra ham, eller om et af hans unmyndige Barn savnedes i hans Hus, og han veedte ikke, hør det var. Der blev strax Confusion i Huset, alle hans Tjenere maatte løbe ud og se, om de kunde finde Barnet. Alle Faderens Venner tillige med

Fader

(a) 1 Tim. II. 4 v.

Faderen selv lette efter Barnet. Det var noget undersigt Snak, om man vilde sige til saadan en Fader: J har ikke nödig at lade lede efter eders Barn, der ligger ikke saa meger Magt paa et Barn, enten det omkommer eller ikke. Slige Folk kiendte ikke Faderens Herte, de bare hverken Faderens eller Barnets Venner. Og saaledes var Pharisæernes Forhold i vor Dags Evangelio. Saaledes var deres Tale, da de undredes over, at Jesus var Solderes og Synderes Ben, og at han lette efter de Fortabte. Elstelige! Her seer Læreres Embede, der ere som Betientere i Jesu Maade-Rige paa Jorden, og som Under-Hyrder under den store Hyrde Jesum, til, med ham at lede efter Sielene, for at føre dem med sig til Guds Rige, føre dem Hjem til deres himmelffe Faders Huus. Her er det skammeligt at være utroe. Gierningen er alt for vigtig. Vi seer heraf, hvor berydlig og vigtig Sag det er, at Guld falder retskafne Lærere til en Menighed, der har Forstand til at lede efter Sielene, har Omsorg for Sielene ved at bruge Jesu Rost, Evangelii Rost, til at Falde paa Sielene med; Men hvorledes skal nu saadanne Hyrder faaes og bekommes. Og det var det Andet, som vi lovede at betragte, nemlig, hvorledes en Menighed skal faae gode Lærere af Guld.

Det skal en Menighed faae paa tre Maader. Der er trende Maader, paa hvilke vi Mennesker kand komme til at nyde Guds Belgierninger i Verden. Det første er, at vi takker Guld for det Gode, han har gjort os. Det andet er, at vi benytter os ret af det Gode, Guld giver os. Og det tredie er, at vi beder, at han vil give os, hvad som han seer, der kand være os tienlig. Paa den Maade, kand vi komme til at nyde alt, ja flere og flere Belgierninger af Guld. Vi trætter sag at sige, Guds Godhed imod os; Vi gjor os ligesom uværdige til at nyde mere godt af Guld, naar vi ikke vil take Guld for det Gode, han allerede har gjort imod os, naar vi ikke vil benytte os af det Gode han gjor os, og vi vil ikke bede ham om, at hans Misfundhed ej maa afvendes fra os. Og paa den Maade er Guds svare Domme kommen over adskillige Stæder i Verden. Vi veed, at der har været mange Stæder i Verden, hvor der har været ypperlige Lærere, hvor Guds Ord har været lært i sin største Kraft og Overslødighed, og nu ligger det Folk i det tykkestre Morke, nu kand de neppe faae Guds Ord at høre eller lære. Det er vist nok en af Guds svare Domme over et Land, hvor det seer, som Guld siger hos Popheten, at han vilde sende Hunger i Landet, ikke efter Brød, men efter Herrrens Ord, saa der fulde være mere Mangel paa Guds

Ord end paa Brød i Landet, og den Mangel er paa mange Stæder, men det ikke Kiendes og vides. Nu dette er vist nok en af de svare Domme over et Folk. Men veed I, hvoraf de Domme kommer? De kommer deraf, at Folket har ikke taffet Guld, for han har sendt sit Ord, de har ikke fåssonnet paa Guds Ord, de har ikke efterlevet Guds Ord, ikke vildet agte Guds Ord, og naar de ikke ville agte Guds Ord, hvoi for skulde Guld da sende dem Lærere til at forkynde Guds Ord, saa være jo Lærere unnyttige og ubrugelige iblandt dem. Seer I Oprindelsen til Guds Domme over et Folk i det Skrifte. Vil I dersor vente at faae gode Lærere af Guld, saa maa I tække Guld for, at I er fodde i den Christen Kirke, saa maa Guds Ord være Eder dyrebar, saa maa I tække Guld for den Belgierning, han i lang Tid har bevist denne Meenighed. Jeg har selv været en Lærere i denne Meenighed, jeg maa give denne Meenighed det Vidnesbyrd, at det er en ret elstelig Meenighed, en Meenighed, som agter Guds Ord højt, og elsker deres Lærere. Jeg maa og sige, at denne Meenighed har en besynderlig Lykke, den har stedse haft gode Lærere. Det er Guds Forsyns Øyne for en Meenighed. Det er ved Guds Ord, at der regner Velsignelser ned over Sielen, som annamer Ordet, saa man kand sige, at, naar der er en Meenighed, som er begierlig efter Guds Ord, og har gode Lærere, saa er Guds Forsyn for saadan Meenighed, ligesom Moses siger, at Guds Øyne var over Canaans Land, om hvilket han siger: At HErrens Øyne var over Landet fra Aarets Begyndelse og indtil Aarets Ende, til at give det tüg og sildig Regn. (a)

I skal dersor tække Guld for den forbriegangne Tid. Man siger, at tafke-los Gjerning er tung. Og saaledes er det og, naar man ikke taffer Guld for det Gode han har gjort os, og saa kand vi ikke vente, at han vil giore os mere godt. I skal benytte Eder af det Nærverende. Endnu har I ingen Mangel af Guds Ord, Guds Ords Lys finner klart iblandt os. Vi skal ikke see paa Mennesker, men paa Guld, vi skal hverken bedrive Afguderie med Mennesker, ikke heller foragte dem, vi skal ansee dem som Redskaber og Midler i Guds Haand, vi skal vogte os for Partier, som det gif i den Corintiske Meenighed, hvor nogle holdte med Paulus, andre med Apollos. Paulus deciderte Sagen, han sagde: Den er intet, som planter, den er intet som vander, men det er GUD alleine, som giver Verten. (b) Verten og Velsignelsen kommer fra Guds saliggjorende Maades Annan-

melle

(a) 5 Mos. B. XI. 22. (b) 1 Cor. III. 7. v.

melle i Siele, ved den hellig Alands Kraft, ved Ordet. Og her saer Mennesket med Guld allene at giore, her bliver de lærte til Guds Rige, lærte af Guld selv, og inden vi kommer i denne den hellig Alands Skole, bliver alle Lærere unytige for os. De kand allene fremstette Ordet, men det er den hellig Aland, der skal oplyse, helliggiore og saliggior ved Ordet; Guld falder os ved Lærerne, til at komme til sig. Men vi maa selv tale med Guld og Guld tale med os, vi maa selv randsage Guds Ord, selv tænke og bede. Det kand Lærere ikke giore paa vores Begne, der kand vi ikke give nogen i Commission at giore. Og saa taler Guld med os i vor Samvittighed, i vort Hier-te ved Ordet, og saa kand vi blive lærte til Guds Rige, saa seer Guds Her-ligheds Alabenbarelse for os umiddelbar fra Guld selv ved Ordet, og saa seer Guds egen Gierning ved Ordet. See Etselige! Dette er Lære-Embedets Brug for Tilhørerne. Men Etselige! Vi kand aldrig betragte Lære-Embedet, vi kand ey betragte Guds Ord ret, uden at vi maa tilbede og bede tillige. Vi maa tilbede og tæsse Guld, fordi han har givit sit Ord. Vi maa bede, at han vil give os mange Leysheder til ret at nyde Frugten og Nyttien af Guds Ord, til at leve salig, doe salig, og omfader at opstaae til et evigt Liv. Det er Maalec, Gyemæter af Guds Ord. Guld vil give os Forstandsoplyste Dyne, at vi kand kiende, hvilket det Haab er, vi ere faldede til, hvilken hans Arves Herligheds Rigdom er, og hvilken hans mægtige Styrkes Gierning er hos dem, som troer poa hans Navn. Salighedens Annammelse, Rydelse, Anvendelse og Brug, til at leve salig i Guld, blive et Guds Menneske, bereed til all god Gierning, er det som Skriften falder Troen, Virkningen og Kraften af Ordet i Menneskens Siele.

Her kommer det mig fore med Menneskens Siele, ligesaadan, som naar en Bonde saer sin Saed. Han kiender strax Saeden, naar den kommer op, om det er den Saed, han har saaed, eller om det er Ukrud. Han kiender Saeden paa Bladene, forend den synder sig i Aar. Men der er ikke endnu nok at Saeden har stadt sig i Aar. Endnu kand han ikke hoste. Saeden maa fuldkommes og modnes. Der maa komme Maro i Kornet, som han har saaed, thi ellers bliver det kun til Awner, og giver ingen Saed fra sig. Og saaledes maa Sielene igiensfodes af den usforkraenkelige Saed, det levende Guds O'd. Det maa oplyse Forstanden, det maa hellige Billien, det maa troste Samvittigheden, det maa giore Mennesker til benaadebede Siele i Verden, saa de ikke allene saer Saligheds Kunstdstab ved Maaden, men og saer Saligheds
Aa

traæ, Saligheds Længsel, Saligheds Haab. Og det er det, som Skiften Falder Troen, Sielens Modenhed til Guds Rige. Dette skeer ved den Lerdom om Faderens Kierlighed, om Sennens Maade, den hellig Alands Samfund og Deelagtighed. Naar en Lerere dersor prædiker Evangelium, saa velsigner han i HErrrens Navn. Saal siger han, som Jesus lærte sine Disciple, at naar de komme ind i et Huus, skulde de sige: Fred være med dette Huus: Fred være med disse Siele, og dersom der var da noget Fredens Barn derudi, nogen, som vilde antage Freeden, saa skulde deres Fred komme over saadan Siel, saa vilde Faderen velsigne saadan en Siel med sin Kierlighed i Sonnen, Sonnen vilde lyse sit Amsigt over den til at være den naadig og forlade den sine Synder. Den hellig Aland vilde lade saadan Siel erfare sin Trost. Han vilde loste sit Aasium paa den til at give den Fred. De skal erfare Guds Riges Kraft, Rettserdighed, Fryd, Fred og Glæde i den hellig Aland. See Elskelige! Det er Evangelii Kraft. Det er det, som Paulus siger: Evangelium er Guds Kraft til Saliggjørelse, for hver den, som troer det. (a) Her er Sielene modne til Guds Rige. Her er en deylig Høst. Her kand Guld høste, naar han vil. Her lever saadanne Siele salig i Guld. Her doer de salig, og omsider skal deres Legemer opstaae til et evigt Liv. Det er denne sindtrige Lignelse, under hvilken Christus forestiller Evangelii Dieneste, naar han siger: Beder Høstens HErr, at han sender Arbeydere i sin Vingaard. (b) Høsten er stor. Der er mange Siele, som Guld vil have frelste, men Arbeyderne ere saa. Jeg vil dersor i Dag bede med Eder, at Guld vil give Eder igien en ret Evangelii Dienet, der kand velsigne i HErrrens Navn, der kand komme til Eder med Christi Evangelii Belsignelses Folde, der har selv et Hiert, som er opfylt med denne Folde, der har selv Saligheds Rundskab, Saligheds Alttraæ, Saligheds Længsel, Saligheds Haab, og dersor er omhyggelig, for at meddeele andre Siele af den Belsignelse og Maade, som Guld har givet ham selv. Herom vil vi inderlig bede til Guld i Jesu Navn. Det er min Hiertes inderlige Bon for denne elskelige Meninghed, som jeg endnu inderlig elsker, og det er Eders inderlige Bon med mig, og Guld fal i Maade bonhore, han skal lægge sit Maades Almen hertil.

A m e n i Jesu Navn.

A M E N.

(a) Rom, I, 16. (b) Matth, IX, 38.

670
 671
 672
 673
 674
 675
 676
 677
 678
 679
 680
 681
 682
 683
 684
 685
 686
 687
 688
 689
 690
 691
 692
 693
 694
 695
 696
 697
 698
 699
 700
 701
 702
 703
 704
 705
 706
 707
 708
 709
 710
 711
 712
 713
 714
 715
 716
 717
 718
 719
 720
 721
 722
 723
 724
 725
 726
 727
 728
 729
 730
 731
 732
 733
 734
 735
 736
 737
 738
 739
 740
 741
 742
 743
 744
 745
 746
 747
 748
 749
 750
 751
 752
 753
 754
 755
 756
 757
 758
 759
 760
 761
 762
 763
 764
 765
 766
 767
 768
 769
 770
 771
 772
 773
 774
 775
 776
 777
 778
 779
 780
 781
 782
 783
 784
 785
 786
 787
 788
 789
 790
 791
 792
 793
 794
 795
 796
 797
 798
 799
 800
 801
 802
 803
 804
 805
 806
 807
 808
 809
 810
 811
 812
 813
 814
 815
 816
 817
 818
 819
 820
 821
 822
 823
 824
 825
 826
 827
 828
 829
 830
 831
 832
 833
 834
 835
 836
 837
 838
 839
 840
 841
 842
 843
 844
 845
 846
 847
 848
 849
 850
 851
 852
 853
 854
 855
 856
 857
 858
 859
 860
 861
 862
 863
 864
 865
 866
 867
 868
 869
 870
 871
 872
 873
 874
 875
 876
 877
 878
 879
 880
 881
 882
 883
 884
 885
 886
 887
 888
 889
 890
 891
 892
 893
 894
 895
 896
 897
 898
 899
 900
 901
 902
 903
 904
 905
 906
 907
 908
 909
 910
 911
 912
 913
 914
 915
 916
 917
 918
 919
 920
 921
 922
 923
 924
 925
 926
 927
 928
 929
 930
 931
 932
 933
 934
 935
 936
 937
 938
 939
 940
 941
 942
 943
 944
 945
 946
 947
 948
 949
 950
 951
 952
 953
 954
 955
 956
 957
 958
 959
 960
 961
 962
 963
 964
 965
 966
 967
 968
 969
 970
 971
 972
 973
 974
 975
 976
 977
 978
 979
 980
 981
 982
 983
 984
 985
 986
 987
 988
 989
 990
 991
 992
 993
 994
 995
 996
 997
 998
 999
 1000